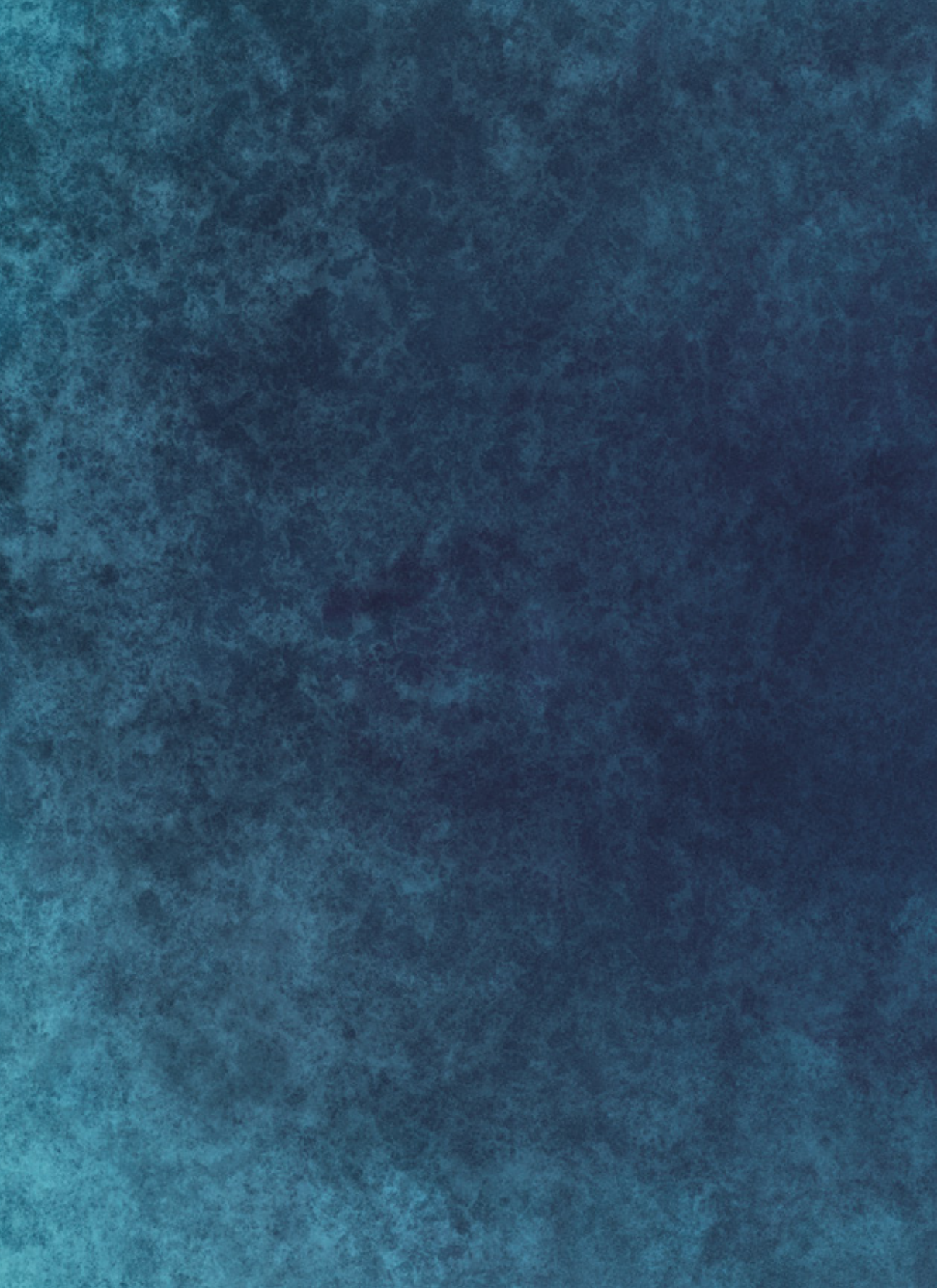

A person wearing a heavy winter suit with a fur-lined hood is riding a sled. The sled is being pulled by three husky dogs through a snowy, forested landscape at night. The scene is illuminated by a bright, ethereal blue light, possibly from the aurora borealis, creating a magical atmosphere. The dogs are in motion, with their tongues out, suggesting they are pulling the sled with energy.

TERRY LYNN JOHNSON
ŠUNŲ
KINKINIAIS

ŠUNŲ KINKINIAIS

Versta iš:
Terry Lynn Johnson
DOG DRIVEN
Houghton Mifflin Harcourt,
Boston, New York, 2019

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Terry Lynn Johnson, 2019

© Viršelis, Cliff Nielsen, 2019.

Viršelio dizainas, Andrea Miller.

Išleista susitarus su *HarperCollins Publishers LLC*.

Visos teisės saugomos. Nei ši knyga, nei kuri nors jos dalis negali būti atkuriamą, perduodama ar įkeliama į informacijos paieškos sistemas jokia forma ir jokiais būdais – nei grafinėmis, nei elektroninėmis ar mechaninėmis priemonėmis. Ji negali būti kopijuojama ar įrašoma be raštinio leidėjo sutikimo.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Dangirutė Giedraitytė, 2021

© Lietuviškas leidimas, leidykla „Niekio rimto“, 2022

ISBN 978-609-441-794-8

TERRY LYNN JOHNSON

ŠUNŲ KINKINIAIS

Iš anglų kalbos vertė Dangirutė Giedraitytė

Vilnius
2022

TURINYS

1 SKYRIUS.....	7	20 SKYRIUS.....	116
2 SKYRIUS.....	13	21 SKYRIUS.....	120
3 SKYRIUS.....	21	22 SKYRIUS.....	124
4 SKYRIUS.....	26	23 SKYRIUS.....	131
5 SKYRIUS	33	24 SKYRIUS.....	138
6 SKYRIUS.....	39	25 SKYRIUS.....	145
7 SKYRIUS.....	46	26 SKYRIUS.....	152
8 SKYRIUS.....	51	27 SKYRIUS.....	156
9 SKYRIUS.....	57	28 SKYRIUS.....	162
10 SKYRIUS.....	62	29 SKYRIUS.....	168
11 SKYRIUS.....	67	30 SKYRIUS.....	175
12 SKYRIUS.....	72	31 SKYRIUS.....	181
13 SKYRIUS.....	76	32 SKYRIUS.....	188
14 SKYRIUS.....	81	33 SKYRIUS.....	193
15 SKYRIUS.....	88	34 SKYRIUS.....	199
16 SKYRIUS.....	93	35 SKYRIUS.....	204
17 SKYRIUS.....	102	PADĖKA.....	211
18 SKYRIUS.....	107	AUTORĖS PASTABA.....	213
19 SKYRIUS.....	112	APIE AUTOREJ.....	215

1 SKYRIUS

Kažkas už manęs greitai artėja.

Aš dirsteliu sau per petį ir matau neryškią juostą, lekiančią tiesiai į mane. Garstyčius taip pat žvilgteli atgal, tada nususka ir mauna į priekį. Jis toks pasipūtęs. Negali pakęsti, kai jį aplenkia.

Nereikia tarti nė žodžio – visas kinkinys lyg nutvilkytas šoka pirmyn. Man patinka, kaip nuo greičio suspaudžia paširdžius. Šaltas oras dursto pro šaliko tarpus. Prisimerkiu prieš vėją.

Oho, Garstyčiau. Nebūk bjaurus. Šaunuolė, Tvikse.

Aš turiu aštuonių šunų kinkinį, taigi bėgikus priešakyje vos įžlibinu. Jie man atrodo lyg pūkuoti tumulai. Lyg mano akiniai būtų ištepti vazelinu. Ryški saulė viską tik apsunkina. Kai ji atsispindi nuo sniego, man skauda akis, net ir su tamsintais akiniais.

Sutartinis šnopavimas už manęs vis stiprėja.

– Kelią! – sušunka berniukas.

Vos spėju pasukti roges į dešinę, ir jo šunys prisiveja. Jie liuoksi palei roges, tada prisiartina prie mano šunų.

Saga ir Heizė nunarina snukius ir ištiesia kaklus norėdamos gerai apsiuostyti. Aš susigūžiu. Šešiolika šunų, bėgančių taip arti

vienas kito 16 kilometrų per valandą greičiu, akimirksniu gali susivyti į gražų kamuoliuką.

– Pirmyn! – sušunku aš, bandydama neišsiduoti, kad man gėda. Kodėl mano šunys viešumoje negali elgtis kaip visų kitų? Mane veža tikri laukiniai. Nužvelgiu kitą kinkinį. Susitelkę, žiūri tik į priekį, jokių nesąmonių, bėga kaip profesionalai.

Žvilgteliu į pro mane slystantį varovą. Jis beveik tokio amžiaus kaip aš arba gal šiek tiek vyresnis. Ir dėvi kažkokią karišką uniformą, atrodo lyg ištraukta iš jo prosenelio spintos.

– Panele, – prataria jis. Net nežiūri į savo šunis, tarsi būtų visiškai tikras, kad jie lekia tiesiai, tiesiog atsisuka ir linkteli man. *Linkteli.*

– Ei, Retro, – sušunku. – Kam varginiesi? Aš juk turėsiu tave pralenkti!

Jis nusijuokia ir dingsta man iš akių, už savęs palikdamas tik tako garsus – po bėgikų letenomis teškančio saulėje sutežusio sniego čiuzėjimą, paskui, kai pasiekia kietesnę taką pavėsyje, – pasigirstantį klaksėjimą. Vėjas švilpauja aplink kaklą. Pati niekada negalėčiau šitaip greitai bėgti. Niekada nepajusčiau, kaip gairvus oras pripildo šnerves. Pripildo *mane*.

Niekada nesijaučiu tokia laisva, kaip traukiama šito kinkinio.

Žvilgsniu permetu savo šunis. Sumas jau neria į sniegą, tačiau išlaiko greitį. Atšvaitinės juostelės, kurias prisiuvau prie šunų pakinktų, daro juos matomus, ypač baltus šunis kaip Eibius ir

Heizė. Be juostelių vos įžiūrėčiau juos pusnyje. Bet sunkiausia bus temstant, kai viskas pavirs juodomis dėmėmis, ir jokios atšvaitinės juostelės nebepadės.

Atsiveria platybė. Mano kinkinys liuoksi žemyn pakrante ir tada užbėga ant užšalusio ežero. Priekyje šurmuly; išgirstu anksčiau, nei pamatau. Šūkauja du varovai.

– Čiupk savo vadus!

– Atsiprašau! Labai atsiprašau!

Šunys loja.

Tiedu kinkiniai kapanojasi sniege. Vos atvykstu, prasideda šunų peštynės. Įkertu sniego inkarą ir svarstau, ką daryti toliau. Ar turėčiau padėti? Ne, juk išsiduosiu užkliuvusi už šunų.

Mano kinkinys amsi ir veržiasi prie besipešančių šunų. Dvejoju, ar lipti iš rogių, kad kartais Sumas neišplėštų sniego inkaro ir nesusipeštų jau trys kinkiniai. Bet iš čia nesuprantu, kas vyks ta. Prisiartinu prie savo lyderių. Varovai čiumpa šunis ir tempia juos šalin.

– Jie neklauso! – Mergaitė su geltonomis vėjo kelnėmis grumiasi su šunimi, tarsi niekada anksčiau nebūtų painiojusi šunų kinkinio.

– Ką tu darai? – Tai mane aplenkęs berniukas. – Atkabink virvę arba mano šuniui įkąs!

– Šitas?

– Ne, tavo priešakinis šuo! Greičiau! Joda, užteks!

Jo vairinis šuo, nors ir nesusikibęs, skalija taip garsiai, kad man sunku galvoti. Štai kodėl ir aš neriu į grumtynes.

Bandau pastverti ilgakojį mergaitės priešakinį šunį, nusitraukiu pirštines, kad būtų lengviau. Sučiupusi šunį, imu veikti vedama nuojautos. Nusegu virvę, permetu ją pro apačią. Tada vėl prisegu šunį. Viską darau automatiškai ir užtrunku maždaug dvi sekundes.

Virtinė vis dar susipainiojusi.

Paeinu kelis žingsnius atgal su lynu, sulygiuoju lyderius ir prisimerkiu, kad įžiūrėčiau kinkinio linijas. Štai. Reikia atsegti pasaitus. Kai atsegu lyderius, turiu laikyti ilgakojį šunį už antkaklio, kad neapsisuktų. Gera supratus, kad mano šunys nėra blogiausi šunpalaičiai iš visų.

Žvilgteliu į savo kinkinį, bet matau tik pamišusių, šokinėjančių mišrūnų juostą. Aš per daug toli, kad pamatyčiau, ar sniego inkaras išklibo. *O, kad tik neatsikabintų.*

Sniego pluta neišlaiko mano svorio, ir aš susmengu į pliuurę.

– Keliaukit, – tariau mergeitei. – Aš juos palaikysiu.

Atrodo, kad ji staiga išlindo iš savo rūko ir stryktelėjo ant rogių.

– Pirmyn! – surinka ji, šunys trukteli į priekį ir po truputį išibėgėja. Jos rogės praužė pro mane, išmesdamos uodegą sniego.

– Ačiū, – padėkoja berniukas. – Man rodos, ji naujokė.

Pajuntu, kaip man akys iššoka ant kaktos. Apsisuku ir atpažįstu juodus ir sidabrinius berniuko pagrindinio šuns ženklus. Bet tada įsižiūriu atidžiau. Jos akys!

– Kas negerai tavo šuniui?

– Kuriam? – berniukas pakelia akis ir atsikvepia. – Ai, tu apie Zestę. Aha, ji akla kaip šikšnosparnis. Šiaip ar taip, ačiū už pagalbą.

– Tavo... tavo pagrindinis šuo... Tu turi aklą pagrindinį šunį?

– Ji pati geriausia. Ei, aš mielai paplepėčiau, bet gal kylam? Na, žinai. *Varžybos*.

Įdėmiai įsižiūriu Zestei į snukį. Ji susitelkusi į išvykstantį kinkinį, pastačiusi ausis, įsitempusi kaip strėlė. Atrodo, kad žiūri, tačiau jos akys visiškai užtemusios. Ji pasuka snukį į mane, lyg jausdama, kad aš spoksau.

– Tavo kinkinys!

Aš pakeliu akis. Berniukas gaudo mano roges. Jo kojos įklimpsta pliuržėje. Jis nepagauna.

Pati turiu vieną šansą. Bandau atsistoti tinkamoje vietoje, bet bus sunku. Aiškiai nematau rogių, nesuvokiu atstumo. Ar jos toli? Kurgi ta rankena? Mano šunys pralekia pro mane, o aš lenkiuosi, bejėgiškai siekiu... siekiu.

Bum!

Mano sulenkta ranka užkimba už rankenos. Užšoku ant rogių. Nuspaudžiu stabdžius. Pasilenkiu ten, kur turėtų būti

sniego inkaras. Štai jis. Atkabinu jį. Padedu į vietą. Atsitiesiu, susitelkiu į priekį. Adrenalinas vis dar muša į galvą.

Jaučiu, kaip mano šunys šypsosi.

Juk sakiau, kad jį pralenksiu.

1896 m. gruodžio 7 d.

Brangi Margarita,

rytoj išvykstu iš Kilarnio uosto su pašto kurjeriu Reimundu Mironu ir jo šunų kinikiniu. Čia daug laukinio grožio: vėjo siūbuojamos pušys ir ryškiai baltos uolos, bet taip pat čia ir vienatvė. Siaubingai pasiilgau namų. Deja, Hadsono įlankos kompanija skubiai reikalauja manęs prie Baltosios upės ir aš turiu sutikti...

Linkėjimai mažajai Anai. Ji jau bus pakankamai didelė, kad nugalėtų mane žirgų lenktynėse, kai grįšiu.

Tavo mylintis brolis Viljamas

2 SKYRIUS

DU MĖNESIAI IKI VARŽYBŲ

Praveriu girgždančias šuniukų aptvaro duris ir mūsų pernykštės vados jaunikliai prasigrūda pro mane.

Jų pašėlusį energiją retai kada manęs nepralinksmina, bet šį kartą stoviu prie aptvaro su kastuvu rankoje ir pastėrusi spoksau į duris.

Kai mes tik pastatėme aptvarą, mama ant durų ryškiai raudonai užrašė BARNIŲ VEISLYNAS. Nors užrašas jau nusitrynęs, raidės vis dar matomos pro mėlynas šunų pėdutes, kuriomis ji išpaišė. Tai tokie patys raštai kaip ir mano mažosios sesers kambaryje. Aš visą laiką jų pavydėjau. Bėda ta, kad daugiau nebeįžiūriu tų raštų.

Kelis pastaruosius mėnesius leidau sau tikėti, kad galbūt man tiesiog reikia akinių. Akinių ar ko nors dar, gal korekcinės operacijos, ir man viskas bus gerai. Tačiau, gyvendama su Ema, žinau požymius.

Praeitą mėnesį aš vis dar mačiau raštus. Šiandien jie pasislėpė už dėmės mano regos centre. Užmerkiu vieną akį. Maža dėmelė šone per pastarąsias kelias savaites išsiplėtė. Ji šiek tiek violetinė

Makena žūtbūt nori laimėti šunų kinkinių lenktynes, kad atkreiptų dėmesį į retą akių ligą, kuria serga jos jaunesnioji sesuo. Tačiau mergina turi įveikti ne tik pūgą ir atšiaurią Kanados žiemą. Sunkiausia kova – su savimi. Makena jau kurį laiką pastebi, kad ir pati ima vis prasčiau matyti, tik laiko klausimas, kada artimųjų veidai liks tik gražiais prisiminimais. Šios lenktynės jai – tarsi iššūkis sau, šeimai ir visiems aplinkiniams, siekiant įrodyti, kad jokia negalia neturi būti kliūtis daryti tai, kas labiausiai džiugina. Nuotykių laukinėje gamtoje, lenktynių azarto ir meilės šunims pilna istorija skirta vidutinio mokyklinio amžiaus vaikams ir paaugliams, tačiau sužavės ir suaugusį skaitytoją.

Kanadiečių autorė Terry Lynn Johnson – didelė gamtos mylėtoja ir kinomųjų šunų entuziastė, jos knygos tiesiog spinduliuoja meile sniegynams, miškams, keturkojų draugų lojimui ir pašėlusiam greičiui. Gimtojoje Kanadoje rašytoja susilaukė apdovanojimų ir kritikų bei skaitytojų pripažinimo, jos kūriniai verčiami į daugelį kalbų. Lietuvos skaitytojams T. L. Johnson pažįstama iš didelio populiarumo susilaukusios knygos „Ledo šunys“.

Redaktorė Renata Ustilaitė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 3500 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Ši knyga – istorija apie drąsą, greitį, atšiaurią Kanados gamtą, draugystę, pasiaukojimą ir meilę šunims. Taip pat tai pasakojimas apie įveiktas baimes ir vidinę jėgą, stipresnę už bet kokią negalią.

Makenos regėjimas vis silpsta – ji įtaria, kad kalta ta pati klastinga liga, kuria serga jos mažoji sesutė. Siekdama tai nusišalinti nuo aplinkinių ir net nuo savo šeimos, paauglė ima visų šalintis ir vis daugiau laiko leisti viena. Ji nenori, kad tėvai baimintųsi, o draugai guostų, tad renkasi viską išverti pati.

Tačiau padrąsinta sesers Makena užsirašo į Didžiąsias pašto lenktynes, kurių dalyviai šunų kinkiniais visai kaip senovės paštininkai gabens laiškus. Jeigu pavyks laimėti, tai bus nuostabi proga atkreipti visų dėmesį į ligą, kuria serga sesuo – ir ji pati.

Makenos laukia trys dienos ir naktys pašėlusių lenktynių užšalusiu ežeru, užpustytais rogių takais, čiuožiant per pavojingas išvartas ir ledo kaskadas. Ji – tikra šunų žinovė, tačiau ne vienintelė, kuriai be galo svarbu laimėti būtent šias lenktynes...

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-794-8

9 786094 417948